

Arrest

nr. 241 437 van 25 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. CAMERLYNCK
Kerkplein 21
8800 RUMBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 31 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 december 2019 tot niet in overwegingname van de aanvraag gezinshereniging (weigering verblijf na bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 8 juli 2012 in België aan en dient op 10 juli 2012 als niet-begeleide minderjarige een verzoek tot internationale bescherming in. Zij wordt onder voogdij geplaatst. Op 20 december 2012 wordt deze voogdij van rechtswege beëindigd gelet op de bereikte meerderjarigheid van verzoekende partij. Op 25 november 2013 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij.

- 1.2. Op 6 december 2013 krijgt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).
- 1.3. Bij arrest nr. 121 116 van 20 maart 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing van de commissaris-generaal van 25 november 2013 wat betreft het luik inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Op 16 september 2014 neemt de commissaris-generaal naar aanleiding hiervan een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.4. Op 23 september 2014 krijgt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).
- 1.5. Verzoekende partij dient op 7 november 2014 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Op 18 november 2014 beslist de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van deze meervoudige asielaanvraag.
- 1.6. Verzoekende partij krijgt op 2 december 2014 opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het beroep hiertegen wordt verworpen door de Raad bij arrest nr. 144 721 van 30 april 2015.
- 1.7. Op 26 december 2015 krijgt verzoekende partij nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.8. Op 29 maart 2018 erkent de verzoekende partij een Portugees kind, geboren op 22 juli 2017.
- 1.9. Op 17 mei 2018 wordt de verzoekende partij nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.
- 1.10. Op 9 juni 2018 wordt de verzoekende partij gehoord waarbij zij verklaart een partner en een kind te hebben. Diezelfde dag wordt haar het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Tevens wordt haar een inreisverbod voor drie jaar gegeven.
- 1.11. Op 14 juni 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging in als ouder van een minderjarige Europese onderdaan.
- 1.12. Op 18 juni 2018 beslist de verwerende partij tot niet inoverwegingname van deze aanvraag om reden dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Deze beslissing wordt bij arrest nr. 211 818 van 30 oktober 2018 door de Raad vernietigd. Op 3 april 2020 wordt voormeld arrest door de Raad van State gecasseerd bij arrest nr. 247.370 van 3 april 2020.
- 1.13. Ondertussen had de verwerende partij op 13 december 2018 al een nieuwe beslissing genomen inzake de aanvraag van 14 juni 2018 waarbij de aanvraag opnieuw niet in overweging werd genomen. Deze beslissing werd door de Raad vernietigd bij arrest nr. 223 028 van 21 juni 2019.
- 1.14. Op 6 december 2018 wordt de dienst vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van de negatieve woonstcontrole uitgevoerd door de wijkinspecteur op 5 december 2018 en waaruit blijkt dat *"Ingevolge geweld in het gezin is M. (...) vertrokken en blijkt dat de relatie definitief is spaak gelopen."*
- 1.15. Op 30 december 2019 wordt opnieuw beslist de aanvraag niet in overweging te nemen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:
- "Op 14.06.2018 heeft u een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als ouder van een minderjarig Europees kind, de genaamde F. M. E. M. (...) NN : xxxxxxxxxxxx). Op 18/06/2018 en op 13/12/2018 werd er reeds een niet-inoverwegingname van deze aanvraag genomen. Deze beslissing werd vernietigd door de RVV op 30/10/2018 in zijn arrest 211 818 en op 21/06/2019 in zijn arrest 223 028.*
- Onderhavige beslissing betreft een nieuwe beslissing na de vernietigingsarresten. De aanvraag wordt opnieuw niet-inoverweging genomen.*
- Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekommen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de*

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van drie jaar genomen op 09/06/2018 en u betekend op 09/06/2018, dewelke nog steeds van kracht is gezien deze niet is ingetrokken door het bestuur of is opgeheven.

Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest van de Raad v State n°240.394 van 14/01/2018).

Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat de minderjarige buitengewoon afhankelijk is van u. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw kind te bestaan in die zin dat uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen. Niets sluit uit dat u financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van uw dochter en partner aan u in het buitenland. Minstens tot op het moment dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of u de termijn van de inreisverbod hebt gerespecteerd en u legaal kan terugkeren naar België.

Bovendien brengt de verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen u en uw minderjarig kind en heeft niet tot gevolg dat het u definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een familieleven met het kind in België te ontwikkelen.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken uw minderjarig kind ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Het kind verblijft immers bij de moeder, de genaamde F. M. C. (..), die verblijfsrecht heeft in België.

Het bestaan van dit inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19 ter, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

- Schending van art. 62 van de Wet van 15.12.1980
- Schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en behoorlijk bestuur

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

ALGEMEEN

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat verzoeker in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat verzoeker met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van verzoeker garanderen. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat verzoeker geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent verzoeker aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

CONCREET

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst Vreemdelingenzaken in casu opnieuw werden geschonden.

Verzoeker diende een aanvraag gezinshereniging als vader van een minderjarige burger van de Europese Unie en baseerde zich aldus op art. 40bis Vreemdelingenwet dat stelt:

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing. § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen : a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond : - indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; b) met elkaar komen samenleven; c) [3 beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;]3 d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon; e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek. f) [3 ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.]3 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die

hen begeleiden of zich bij hen voegen; [2 5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.] 2 De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België. § 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. § 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.] [2 Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.]

Concreet baseerde verzoeker zich op art. 40bis, §2, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet; dat verwijst naar de minderjarige burger van de EU als ook bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet. Samengenomen dient verzoeker aldus om als ouder van een minderjarige Unieburger in aanmerking te komen voor gezinshereniging aan te tonen dat:

- zijn kind voldoet aan de voorwaarden van een economisch niet-actieve Unieburger (voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering)
- het kind ten laste is van de ouder
- verzoeker het hoederecht heeft
- verzoeker voldoende bestaansmiddelen heeft
- verzoeker over een ziekteverzekering beschikt

In de beslissing van de DVZ staat als motivering:

“Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van drie jaar genomen op 09/06/2018 en u betekend op 09/06/2018, dewelke nog steeds van kracht is gezien deze niet is ingetrokken door het bestuur of is opgeheven.

Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest van de Raad v State n°240.394 van 14/01/2018)”.

Verzoeker meent dat deze motivering niet afdoende is.

Er dient vooreerst benadrukt dat deze motivering identiek is aan deze geformuleerd in de 2 eerder vernietigde beslissingen dd. 18.06.2018 (stuk 2) en 13.12.2018 (stuk 9).

Er blijkt vooreerst dat de eigenlijke gezinsband (het feit dat verzoeker de vader is van een minderjarige EU burger) niet in twijfel wordt getrokken.

Verzoeker is van oordeel dat het inreisverbod niet kan ingeroepen worden om de aanvraag gezinshereniging niet in overweging te willen nemen. Immers, verzoeker verblijft nog steeds in België ! Verzoeker verwijst hiertoe naar het arrest van het Europees Hof van Justitie C-225/16 (Ouhrami) van 26 juli 2017.

Dit arrest stelt duidelijk dat de looptijd van een inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de vreemdeling het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft.

Aangezien een inreisverbod volgens het Europees Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan DVZ een niet-uitgevoerd BGV met inreisverbod onmogelijk invoeren als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren.

In antwoord op enkele prejudiciële vragen van de RVV, stelde advocaat-generaal Sharpston alvast in haar conclusie dat artikel 20 VWEU, gelezen in combinatie met de artikelen 7 & 24 Handvest van de Grondrechten van de EU zich verzet tegen de automatische weigering van een verblijfsaanvraag op het grondgebied van een derdelands familielid van een statische Unieburger, die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, opgelegd in toepassing van Terugkeerrichtlijn (Concl. adv-gen Sharpston 26 oktober 2017, C-82/16).

Dit werd ook duidelijk zo bevestigd in beide vorige vernietigingsarresten van de RVV (arrest nr 211 818 + arrest nr 223 028).

Zoals hierboven aangegeven meent verzoeker dat hij voldoet aan de voorwaarden van art. 40bis Vreemdelingenwet en in de bestreden beslissing van de DVZ staat niet afdoende gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking zou komen.

Uit de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat het recht op binnenkomst en het recht op verblijf, zoals het wordt toegekend aan familieleden van EU-burgers vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, enkel kan worden beperkt in twee welbepaalde gevallen:

· Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht”.

In casu blijkt nergens in de bestreden beslissing dat de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger niet in aanmerking werd genomen omwille van fraude of misbruik.

· Artikel 43 van de Vreemdelingenwet:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken: 1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden; 2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd; 3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen; 4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken. Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid,

4°, bedoelde ziekten. Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst”

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de DVZ is nagegaan of het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of hieromtrent gemotiveerd heeft.

In casu verwijst de DVZ enkel naar het opgelegde inreisverbod dat werd afgeleverd omdat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan als redengeving om de verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen.

In de marge merkt verzoeker op dat het inreisverbod werd opgelegd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten; en er wordt ook verwezen naar een niet bewezen banale woordenwisseling met een verbalisant waarover zelfs nog niet eens een veroordeling voorligt.

Wat er ook van zij; in de beslissing DVZ tot weigering in aanmerkingname is nergens een motivering terug te vinden met betrekking tot de achterliggende redenen van het inreisverbod.

Enig 'actueel' onderzoek is er sowieso niet geweest; vermits de DVZ gewoon de motivering uit de eerste beslissing tot niet in overwegingname dd. 18.06.2108 heeft gekopieerd...

Daarnaast staat nog een 2de onderdeel als 'motivering' in de DVZ beslissing:

"Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat de minderjarig buitengewoon afhankelijk is van u. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw kind te bestaan in die zin dat uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen.

Niets sluit uit dat u financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van uw dochter en partner aan u in het buitenland. Minstens tot op het moment dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of u de termijn van de inreisverbod hebt gerespecteerd en u legaal kan terugkeren naar België.

Bovendien brengt de verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen u en uw minderjarig kind en heeft niet tot gevolg dat het u definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een familieleven met het kind in België te ontwikkelen".

Wat dit 2de onderdeel van de "motivering" in de DVZ beslissing betreft; is het duidelijk dat dit slechts pro forma er wordt bijgesleurd zonder dat enig werkelijk onderzoek werd uitgevoerd.

Het feit zelf dat de DVZ haar beslissing een 'niet in aanmerkingname' noemt; bewijst op zich al dat de DVZ geen onderzoek ten gronde heeft uitgevoerd.

Het is op zich al contradictorisch om in de motivering van een beslissing tot niet in aanmerkingname de aanvraag gezinshereniging ten gronde te bespreken. Voor de beslissing tot niet in aanmerkingname kan dit 2de onderdeel van de beslissing bijgevolg op zich al geen motivering uitmaken.

Zoals hoger uiteengezet, zijn dit de voorwaarden:

- zijn kind voldoet aan de voorwaarden van een economisch niet-actieve Unieburger (voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering)*
- het kind ten laste is van de ouder*
- verzoeker het hoederecht heeft*
- verzoeker voldoende bestaansmiddelen heeft*
- verzoeker over een ziekteverzekering beschikt*

In de eerst genomen (en ondertussen vernietigde beslissing) beweerde de DVZ nog dat verzoeker niet officieel bij zijn kind verblijft. Verzoeker stelde in zijn verzoekschrift hoger beroep tegen deze eerste beslissing formeel dat hij werkelijk en feitelijk bij zijn partner en kind verbleef tot hij werd opgesloten te Merksplas. In de huidige beslissing staat dit niet langer vermeld; vermits verzoeker indertijd ingeschreven was op het adres van zijn minderjarig kind en partner (stuk 10). Recent is de relatie tussen verzoeker en zijn partner afgesprongen en werd er een omgangsregeling vastgelegd door de Familierechtbank te Kortrijk. In dit vonnis is onder meer te lezen: "De betrokkenheid van vader is groot" (p. 4 vonnis dd. 07.11.2019 – stuk 12).

Nergens leest verzoeker een concrete motivering waarom er geen voldoende afhankelijkheidsband zou zijn.

De DVZ beperkt zich tot volgende algemene en vage overwegingen die zij in elke beslissing kan 'knipplakken':

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat de minderjarig buitengewoon afhankelijk is van u. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw kind te bestaan in die zin dat uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen.

Op basis van welke concrete motivering komt de DVZ tot het besluit dat er geen afhankelijkheidsrelatie is?

Dit is totaal onduidelijk.

De feiten zijn dat verzoeker het ouderlijk gezag heeft over zijn minderjarig kind en er een ruime omgangsregeling is.

Uiteraard is het minderjarig kind van verzoeker afhankelijk van hem. Verzoeker gaat fulltime werken en staat in voor de kosten; en betaalt ook onderhoudsgeld aan zijn ex partner.

Uit niets blijkt dat de situatie van verzoeker concreet werd onderzocht. Dit is werkelijk een aanfluiting van de motiveringsplicht."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partij tijdelijk het recht tot binnenkomst is ontzegd omwille van een geldend inreisverbod. Verder voert de verwerende partij een afhankelijkheidsonderzoek conform de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en komt zij tot het besluit dat de aanvraag niet in overweging wordt genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. In een eerste onderdeel van haar eerste middel betoogt de verzoekende partij in essentie dat een inreisverbod niet kan ingeroepen worden om de aanvraag niet in overweging te nemen en verwijst daartoe naar het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 van het Europees Hof van Justitie. Een inreisverbod gaat immers pas in vanaf de datum waarop de derdelander het grondgebied van de lidstaten werkelijk heeft verlaten.

2.6. De Raad wijst er evenwel op dat deze redenering van verzoekende partij niet kan gevolgd worden. Zoals blijkt uit het arrest van de Raad van State van 3 april 2020, nr. 247.370 waarbij het vernietigingsarrest van de Raad van 30 oktober 2018, nr. 211.818 (in een voorgaande zaak van verzoekende partij) gecasseerd werd en dat door de verwerende partij ook ter terechtzitting wordt neergelegd, heeft de Raad van State geoordeeld dat: *"(..) Uit het voornoemde arrest van het Hof (C-225/16, Ouhrami tegen Nederland) kan echter, anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest van 26 juli 2017 dat een eventueel inreisverbod een middel vormt "om de doeltreffendheid van het*

terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en in punt 52 dat aan deze doelstelling “afbreuk (zou) worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken.” en verder:

“10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verweerder voorhoudt en in het bestreden arrest wordt aangenomen, heeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging.

Het Hof onderzoekt in het voornoemde arrest van 8 mei 2018 wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald “dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen”.

11. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich echter beperkt tot de algemene vaststelling dat een inreisverbod geen rechtsgevolgen heeft zolang de betrokkene het grondgebied niet heeft verlaten en dat een inreisverbod in die situatie geen grond kan vormen om een aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen.

In het bestreden arrest is geen uitspraak gedaan over de vraag of te dezen een onderzoek was vereist is het licht van artikel 20 van het VWEU en of dat onderzoek in voorkomend geval voldeed aan de vereisten van deze verdragsbepaling.

12. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet iuncto de artikelen 3.6 en 11 van richtlijn 2008/115/EG heeft geschonden door op algemene wijze te oordelen dat een inreisverbod geen gevolgen kan hebben voor een aanvraag tot gezinshereniging indien de vreemdeling sinds dat inreisverbod het grondgebied niet heeft verlaten.”

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij niet mogen verwijzen naar het geldende inreisverbod omdat verzoekende partij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

2.7. Er kan voorts ook niet gesteld worden dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis heeft, aangezien verwezen wordt naar de wettelijke bepaling, namelijk artikel 40bis van de vreemdelingenwet (en de reden waarom verzoekende partij er zich niet op kan beroepen) en de bestreden beslissing een toetsing inhoudt van de voorwaarden zoals opgelegd door het Hof van Justitie.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de uitspraak van het Europees Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018. In dit arrest wordt onder andere het volgende gesteld:

“(…)

57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich

geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend (...)

Artikel 20 van het VWEU, dat handelt over het burgerschap van de Unie, verleent aan iedere burger van de Unie een fundamenteel en persoonlijk recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Conform artikel 21 van het VWEU wordt dit recht uitgeoefend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

De Raad herinnert eraan dat het eventuele verblijfsrecht van een derdelander in een lidstaat van de Unie is afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie HvJ van 12 maart 2014, O. en B., C- 456/12, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het Hof heeft geoordeeld dat de gemeenschapswetgever het belang heeft erkend van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden, wat met name blijkt uit de verordeningen en richtlijnen van de Raad betreffende het vrije verkeer van werknemers en zelfstandigen binnen de Gemeenschap (HvJ 25 juli 2002, C-459/99, Brax, pt. 53).

Het Hof heeft eveneens geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen (HvJ 7 oktober 2010, C-162/09, Lassal, pt. 31). De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd (HvJ 3 juni 1985, C-139/85, Kempf, pt. 13).

Het is niet betwist dat het Portugese minderjarige kind van verzoekende partij thans zijn recht van vrij verkeer en verblijf uitoefent in België.

Om geen afbreuk te doen aan artikel 21 van het VWEU, de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en het nuttig effect van het burgerschap van de Unie, moet de verwerende partij, voor zij een aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking neemt om reden dat een inreisverbod werd afgeleverd aan de derdelander, familielid van een Unieburger, nagaan of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze derdelander en de Unieburger waardoor (indien dergelijke afhankelijkheidsverhouding wel degelijk aanwezig is) de Unieburger verhinderd wordt in de uitoefening van zijn recht op vrij verkeer en verblijf.

De bestreden beslissing bevat volgende afweging in dit verband:

“Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat de minderjarige buitengewoon afhankelijk is van u. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw kind te bestaan in die zin dat uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen. Niets sluit uit dat u financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van uw dochter en partner aan u in het

buitenland. Minstens tot op het moment dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of u de termijn van de inreisverbod hebt gerespecteerd en u legaal kan terugkeren naar België.

Bovendien brengt de verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen u en uw minderjarig kind en heeft niet tot gevolg dat het u definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een familieleven met het kind in België te ontwikkelen.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken uw minderjarig kind ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Het kind verblijft immers bij de moeder, de genaamde F. M. C. (..), die verblijfsrecht heeft in België.”

2.8. Verzoekende partij betoogt vooreerst dat het gevoerde onderzoek niet ten gronde werd uitgevoerd en verder dat haar kind voldoet aan de voorwaarden van economisch niet-actieve Unieburger, het kind ten laste is van de ouder, zij het hoederecht heeft alsook beschikt over voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering. Verder stelt zij dat – hoewel de relatie tussen haarzelf en haar partner ondertussen afgesprongen is – er een omgangsregeling werd vastgelegd door de familierechtbank van Kortrijk. Uit het vonnis blijkt tevens dat “De betrokkenheid van de vader is groot”. Verzoekende partij stelt geen concrete motivering te kunnen lezen waarom er geen voldoende afhankelijkheidsband zou zijn. Zij benadrukt dat zij het ouderlijk gezag heeft over haar minderjarig kind en er een ruime omgangsregeling is. Uiteraard is het kind afhankelijk van haar. Zij gaat fulltime werken en staat in voor de kosten. Zij betaalt ook onderhoudsgeld aan haar ex-partner. Uit niets blijkt dat haar situatie concreet werd onderzocht.

2.9. Inzake de afhankelijkheidsverhouding tussen ouder en kind heeft het Europees Hof van Justitie in zijn arrest in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 als volgt overwogen:

“52 De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C 256/11, EU:C:2011:734, punten 65 67; 6 december 2012, O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 56, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 69).

(..)

57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

(..)

70 Wat de in de hoofdzaken door M. J., N. N. N., O. I. O. en R. I. ingestelde beroepen betreft, zij eraan herinnert dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de voornaamste aan zijn status verbonden rechten niet kan uitoefenen doordat het feitelijk is gedwongen zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C 133/15, EU:C:2017:354, punt 68 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

71 Meer bepaald staat het aan de verwijzende rechter om – met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te

verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd – in elk van de hoofdzaken te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die een derdelander is. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind (arrest van 10 mei 2017, *Chavez-Vilchez e.a.*, C 133/15, EU:C:2017:354, punt 70).

72 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat – en bereid – is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die een derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden (arrest van 10 mei 2017, *Chavez-Vilchez e.a.*, C 133/15, EU:C:2017:354, punt 71).

73 Dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat een Unieburger is, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is (zie in die zin arrest van 6 december 2012, *O e.a.*, C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 54).

74 Het enkele feit dat het voor een onderdaan van een lidstaat misschien wenselijk is – om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren – dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie kunnen verblijven, volstaat daarentegen op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet werd toegekend (zie in die zin arresten van 15 november 2011, *Dereci e.a.*, C 256/11, EU:C:2011:734, punt 68, en 6 december 2012, *O e.a.*, C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 52).

75 Bijgevolg kan het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen.
(..)”

2.10. In het arrest K.A. worden bijgevolg een aantal richtsnoeren gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (ibid., pt. 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet wordt bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die

onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

2.11. Zoals blijkt uit de feitelijke uiteenzetting werd – na het vernietigingsarrest uitgesproken door de Raad op 21 juni 2019, nr. 223 028 – een woonstcontrole uitgevoerd waarbij op 5 december 2019 gebleken is dat verzoekende partij niet meer verblijft bij het gezin (partner en kind) en de relatie met de partner spaak is gelopen wegens geweld binnen het gezin. Uit het verslag van deze woonstcontrole blijkt dat dit op vraag van de dienst vreemdelingenzaken geschiedde. In dit verslag wordt het antwoord op de vragen met betrekking tot het kind (verblijfsregeling en dergelijke) verder blanco gelaten.

Hoewel de Raad niet kan opmaken wat aan de basis ligt van het feit dat de vragen inzake het kind niet werden ingevuld, kan de Raad er ook niet aan voorbijgaan dat de verzoekende partij, gelet op de reeds eerdere niet-inoverwegingname inzake haar aanvraag tot gezinshereniging en het arrest van de Raad van 21 juni 2019, hoewel zij wist dat het bestuur genoopt was een afhankelijkheidsonderzoek te voeren inzake de relatie tussen haar en haar kind nagelaten heeft relevante informatie dienaangaande aan het bestuur over te maken. De enige recente informatie die de dienst vreemdelingenzaken heeft bekomen op eigen initiatief is de vaststelling dat verzoekende partij de woonplaats van haar gezin had verlaten en dat de relatie met de partner verbroken was. Thans legt verzoekende partij bij haar verzoekschrift wel een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk voor van 7 november 2019 maar – hoewel zij ervan op de hoogte was dat gegevens inzake de relatie met haar kind van belang zijn voor haar aanvraag – heeft zij nagelaten deze informatie over te maken aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing zodat deze er evident geen rekening mee kon houden.

Bijgevolg kon de verwerende partij enkel rekening houden met de gegevens waarvan zij op de hoogte was en die blijken uit het administratief dossier. Het administratief dossier bevat niet meer dan de erkenning van verzoekende partij van haar kind, identiteitsdocumenten, geboortegegevens, het gegeven dat verzoekende partij sinds 14 juni 2018 officieel geregistreerd stond op het adres van haar (thans ex-)partner en kind, een attest van tewerkstelling van acht dagen interimarbeid in 2018 op naam van verzoekende partij, en een attest van ziekteverzekering op naam van verzoekende partij. Zoals reeds hoger vermeld blijkt uit de meest recente informatie opgevraagd door de dienst vreemdelingenzaken dat verzoekende partij niet meer samenwoont met haar partner en kind en dat wegens geweld binnen het gezin de relatie definitief werd verbroken.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij niet ontkent dat het kind bij de moeder in België verblijft. De moeder heeft verblijfsrecht in België. Gelet op het feit dat het kind de hoofdverblijfplaats heeft bij de moeder die verblijfsgerechtigd is in België en verzoekende partij ten aanzien van het bestuur ook op geen enkele concrete wijze aangetoond heeft op welke wijze zij haar ouderschapsrol vervult is het geenszins kennelijk onredelijk van het bestuur te besluiten dat er in casu geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoekende partij en haar kind waardoor het minderjarig kind gedwongen zou worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Het betoog van verzoekende partij kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen.

Zoals reeds hoger gesteld blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekende partij voor het treffen van de bestreden beslissing het vonnis van de familierechtbank van 7 november 2019 heeft overgemaakt aan de verwerende partij zodat deze er geen rekening mee kon houden in haar beoordeling en verzoekende partij dit stuk ook thans niet dienstig kan aanvoeren aangezien de Raad in kader van zijn wettigheidstoezicht enkel rekening kan houden met de gegevens waarover de verwerende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing beschikte of kon beschikken.

2.12. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.13. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2. Tweede middel

Schending art. 7 van het Handvest grondrechten en art. 8 EVRM inhoudende het recht op eerbiediging van een familie- en gezinsleven.

Schending van art. 24 van het Handvest grondrechten inhoudende de rechten van het kind.

Er werd bij het nemen van de beslissing weigering tot in aanmerkingname geen enkele toets gedaan van het recht op gezins- en familieleven van zowel verzoeker; als zijn partner en kind.

Conform art. 7 van het Handvest grondrechten heeft ieder kind het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

In casu werd hiermee evenmin enige rekening gehouden.

Verzoeker wijst er verder op dat een positieve beslissing over de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, ingediend in het land van herkomst, krachtens artikel 74/12, § 1, van de Vreemdelingenwet, binnen de vier maanden na het indienen van het verzoek moet worden genomen. Indien binnen deze termijn geen beslissing wordt genomen, wordt deze als negatief beschouwd. Wanneer verzoeker, die onder inreisverbod staat, in zijn land van herkomst een visumaanvraag indient in het kader van gezinshereniging met een EU-burger, zal er eerst een beslissing worden genomen met betrekking de opheffing of opschorting van het inreisverbod. Vervolgens zal een beslissing worden genomen over de visumaanvraag. De Vreemdelingenwet voorziet hiervoor in artikel 42, § 1, een termijn van zes maanden. Enkel indien een opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt verleend en een visumaanvraag of verblijfsrecht wordt toegekend in het kader van gezinshereniging, kan worden gesteld dat de scheiding tussen betrokken verzoeker en zijn kind tijdelijk is, evenwel zonder dat op voorhand geweten is hoe lang deze tijdelijke scheiding zal duren of hoe lang verzoeker feitelijk gedwongen zal zijn om het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Verzoeker zou aldus de facto maanden worden gescheiden van zijn kind.”

2.14. Nu verzoekende partij nooit tot verblijf werd toegelaten, is in casu slechts sprake van een situatie van eerste toelating en niet van een inmenging in het gezinsleven. In het kader van artikel 8 van het EVRM moet dan worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van dit gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Wat dit laatste aspect betreft, moet worden vastgesteld dat, toen het kind van verzoekende partij werd geboren, zij reeds het voorwerp uitmaakte van diverse bevelen om het grondgebied te verlaten. Het kind werd aldus geboren in een periode dat verzoekende partij en de moeder wisten dat, gezien het illegale verblijf van verzoekende partij, het duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven met het kind op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Het komt dus aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat er in haar geval sprake is van de vereiste zeer uitzonderlijke omstandigheden, wil zij een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er een dusdanige afhankelijkheidsrelatie is met haar kind waardoor – indien de verzoekende partij het Belgische grondgebied moet verlaten – het kind eveneens gedwongen wordt

haar te vergezellen. De verwerende partij wijst er daarbij op dat het kind verblijft bij de moeder, hetgeen correspondeert met de gegevens van het administratief dossier. Verder heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoekende partij haar vaderschapsrol ook vanuit het buitenland kan opnemen nu zij ook vanuit het buitenland financieel kan bijdragen en contactregelingen uitgewerkt kunnen worden via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van het kind (onder begeleiding van de moeder) naar het buitenland. De verwerende partij wijst er daarnaast ook op dat het enkel om een tijdelijke scheiding gaat.

Deze motieven tonen aan dat de verwerende partij in wezen is nagegaan in welke mate de bestaande gezinsbanden daadwerkelijk worden verbroken alsook of er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die verhinderen dat deze gezinsbanden bij terugkeer van verzoekende partij naar Egypte kunnen worden verdergezet.

Verzoekende partij kan aldus niet voorhouden dat geen enkele toets werd gedaan inzake haar gezinsleven met haar kind. Zij maakt met haar betoog voorts ook niet aannemelijk dat contacten via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken in Egypte niet mogelijk zijn.

Waar zij voorts een gans betoog voert over de termijn inzake een beslissing tot opheffing/opschorting van het inreisverbod en een aanvraag voor een visum gezinshereniging doet zij daarmee geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat in tussentijd de contacten met het kind ook vanuit het buitenland kunnen geschieden.

Nogmaals wijst de Raad erop dat uit onderzoek van de dienst vreemdelingenzaken is gebleken dat verzoekende partij minstens sinds december 2019 niet meer samenwoont met het kind. Het kind verblijft ook bij de moeder en bij gebrek aan tegenindicaties kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de moeder de dagdagelijkse zorg van het kind op zich neemt. Het EHRM stelt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van dit kind als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk), zoals dat in casu wordt gesuggereerd door de verwerende partij. Verder moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing verschillende andere initiatieven worden vermeld die ervoor kunnen zorgen dat geen afbreuk wordt gedaan aan het gezinsleven zoals het zich nu manifesteert: zo kan verzoekende partij een opschorting vragen van haar verbod om België binnen te komen en een visum aanvragen om haar dochter te bezoeken (cf. EHRM 7 juli 2020, K.A./Zwitserland). Verzoekende partij toont niet aan dat de belangenafweging die de verwerende partij heeft doorgevoerd kennelijk onredelijk is, of in strijd met artikel 8 van het EVRM en dat zij de gezinsband met haar kind niet zou kunnen onderhouden vanuit haar land van herkomst.

Nu verzoekende partij nagelaten heeft het bestuur duidelijke en concrete informatie te geven over de manier waarop zij haar vaderrol ten opzichte van haar kind precies invult en verder enkel blijkt dat het kind bij de moeder verblijft en er dus redelijkerwijze van uit gegaan kan worden dat deze laatste de dagdagelijkse zorg voor het kind op zich neemt, maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat het belang van het kind geschonden wordt.

Het blijkt niet dat er in casu sprake is van dermate uitzonderlijke omstandigheden dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Evenmin leidt de uiteenzetting van verzoekende partij ertoe aan te nemen dat er een schending is van het hoger belang van het kind conform het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.15. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.16. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“3. Derde middel

Schending redelijkheidsbeginsel.

Het is werkelijk niet te begrijpen hoe de DVZ het aandurft om – zonder enige bijkomend onderzoek – exact dezelfde motivering in haar beslissing te vermelden als in haar eerder vernietigde beslissing. Erger nog; de enige concrete – weliswaar foutieve – motiveringen die in beide vorige beslissingen wel nog stonden (beweerd gebrek aan omgangsregeling; geen domicilie bij kind; het niet uitoefenen van het ouderlijk gezag); staan er nu niet meer in. Dit leidt ertoe dat er – los van de identieke argumentatie ivm het inreisverbod – er werkelijk nergens enige concrete motivering in de beslissing te lezen is.”

2.17. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij niet meer kan verwijzen naar het vernietigingsarrest van 30 oktober 2018, nr. 211.818 nu de Raad van State dit arrest gecasseerd heeft bij arrest nr. 247.370 van 3 april 2020.

Verder stelt de Raad vast dat hij in zijn arrest nr. 223 028 van 21 juni 2019 erop gewezen heeft dat: *“De wet vereist niet dat er wordt aangetoond dat er een zodanige afhankelijkheid bestaat tussen de aanvrager en het minderjarig kind in functie van wie een gezinshereniging wordt aangevraagd. De verwerende partij steunt zich geheel op een arrest van het Hof van Justitie om bijkomende voorwaarden aan de wet toe te voegen. Daargelaten de vraag of dit een aanvaardbare praktijk is, stelt de Raad vast dat nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij bijkomende informatie heeft opgevraagd om het onderzoek naar de afhankelijkheid door te voeren.”*

Zoals evenwel blijkt uit het arrest van de Raad van State zoals hoger vermeld kan de verwerende partij wel degelijk een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger niet in aanmerking nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden op voorwaarde dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd.

Er kan aldus niet gesteld worden dat bijkomende voorwaarden aan de wet worden toegevoegd.

Verder blijkt dat, na het vernietigingsarrest van 21 juni 2019, de verwerende partij wel degelijk bijkomende informatie heeft opgevraagd waar zij de lokale politie heeft gevraagd een woonstcontrole door te voeren met daarbij vragen inzake de regeling omtrent het kind. Hieruit is gebleken dat verzoekende partij niet meer samenwoont met het kind en dat de vragen inzake de regeling omtrent het kind onbeantwoord bleven. Zoals reeds hoger gesteld kan niet achterhaald worden wat aan de basis ligt van het feit dat deze vragen onbeantwoord bleven. Wat wel vaststaat is dat verzoekende partij op de hoogte was van het gegeven dat er een onderzoek gevoerd moest worden naar de afhankelijkheid en dat zij desalniettemin nagelaten heeft daartoe concrete stukken voor te leggen aan het bestuur. Gelet op de gegevens die het bestuur wel kenbaar waren, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beoordeling kennelijk onredelijk is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.18. In een vierde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“4. Vierde middel

Verzoeker meent dat er eveneens sprake is van een schending van art. 40 en 40bis van de Vreemdelingenwet en dit op de punten waar de DVZ meent de gezinshereniging niet in aanmerking te moeten nemen omdat er beweerdelijk geen buitengewone afhankelijkheidsverhouding zou zijn met het kind. Dit zijn immers voorwaarden die de wet stelt. De wet heeft het enkel over het hoederecht en het ten laste zijn van het kind. De DVZ voert aldus zelf extra voorwaarden toe die de wet niet stelt. “

2.19. In casu volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen om het argument van de verzoekende partij te weerleggen. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER